

Az Ökumenikus Charta-ról

Cserhádi Máttyás

Rögtön egy "Catholic Ecumenism in Russia"¹ című cikkből idéznék:

"The Second Vatican Council is the most outspoken and outgoing council in Catholic history in urging the reunion with the Eastern Christians separated from Rome."

"A második vatikáni zsinat a legmarkánsabb és leggettregészebb zsinat, ami a keleti keresztényekkel való egységet keresi, akik elszakadtak Rómától. "

Továbbá:

"True unity necessarily requires a clear and deep understanding of the premises of belief and practice required by the founder of the Church who died on the Cross because He refused to compromise with the truth. True unity is certainly animated by a deep Christian love. But this love must be founded on the truth which the Roman Catholic Church has preserved for twenty centuries and for which millions of her followers have shed their blood.

True unity is impossible without union with the Bishop of Rome, the successor of Peter on whom Christ promised to build His Church. "

"A valódi egység szükségessé teszi a hit alapvető tételeinek megértését és az azokból folyó gyakorlatot, amit kötelezővé tesz Krisztus, az egyház alapítója, aki meghalt a kereszten, mert nem volt hajlandó arra, hogy az igazságot kompromitálja. A valódi egységet valósággal mélyes keresztyéni szeretet munkálja. De ennek a szeretetnek alapulnia kell abban az igazságban, amit a római katolikus egyház 20 evszázadon keresztül őrzött meg, és amiért követőinek milliói ontották ki vérüket.

A valódi egység lehetetlen Róma püspökével való egység nélkül, aki Péter utódja, és akire Krisztus megígérte, hogy ráépíti az Ő egyházát."

Tehát ebből világos, hogy az egyedüli egység csak akkor létezhet, ha a római katolikus dogmákat elfogadjuk, és visszatérünk Rómához. A Mozaik² című folyóiratban írt egyik cikk arról is írt, hogy maga a római katolikus egyház az a közösség lenne, ahol minden keresztyén felekezeti a legjobban tudná kiélni a keresztyéni voltát.

Az ökumenizmus katolikus oldalról a következő néhány szempontban foglalhatjuk össze, ami viszont nagy hasonlóságot mutat az Ökumenikus Charta egyes pontjaival is:

-Közös hitbeli alapelvek: például egy közös hitvallás létrehozása. Az erre való törekvés "az üdvösség ajándéka", amit 1997-ben írtak alá evangéliumi, illetve katolikus felek. Ez a dokumentum azonban az evangélium meghamisítása³.

-Közös evangélizáció

-Az egymáshoz való közeledés, egymás álláspontjának megértése, párbeszéd

- Közös imádság (és Bibliaórákra is érvényes ez)
- Közös istentisztelet
- Népek, kultúrák megőrzése, antiszemitizmus teljesmértékű elítélése
- Alapvető emberi értékek, méltóság megőrzése
- Párbeszéd a zsidókkal és az iszlámmal
- Közös karitatív missziók
- Krisztus egyházának látható egységéért

Teljesen figyelemre méltó azonban, hogy milyen módon beszél az egységről és annak szükségességéről:

“Vétkeink tudatában és megtérésre készen azon kell fáradoznunk, hogy a közöttünk még fennálló feszültségeket megszüntessük, s ez által készek és képesek legyünk az evangélium üzenetét a népek között közösen és hitelesen hirdetni.”

“Ezért elkötelezzük magunkat arra, hogyan

-> más egyházakkal is megbeszéljük az evangélizációra vonatkozó elképzeléseinket, megállapodásokat kötünk velük, s így elejét vesszük a káros rivalizálásnak éppúgy, mint újabb feszültségek kiváltásának;”

“Az egyházak történetét az evangélium szellemében közösen kell feldolgoznunk. Ezt a történetet sok jó tapasztalat jellemzi, de nem hiányoznak belőle a feszültségek, az ellenségeskedések, sőt a háborús összecsapások sem. Az emberi vétkek, a szeretet hiánya és a hit, valamint az egyházak gyakori felhasználása politikai érdekek szolgálatára nagy kárt okoztak a Krisztust követők bizonyágtétele hitelességének.”

“Az ökumené első lépése tehát a Krisztust követő nők és férfiak szívének megújulása és készségük a bűnbánat tartására, s a megtérésre. A kiengesztelődés már növekvő mértékben van jelen az ökumenikus mozgalomban.”

“önelégültségünket feladva, előítéleteinket legyőzve, keressük egymással a találkozás lehetőségét, s ahol lehet, közösen lépünk fel;”

Ezzel több probléma is van. Elsősorban az, hogy itt nagyon erőteljesen hangsúlyozza azt, hogy egységben csak akkor lehetünk, ha ökumenikus párbeszédre lépünk egymással. Erre volt már példa a Mormon egyháznál, amely azt állítja magáról, hogy ő is egy keresztyén felekezet, és így egységben lehet a többi keresztyén felekezet vele, holott a vallás alapítója, John Smith azt írta, hogy azért hozza létre a mormon egyházat, mert álmában Isten azt nyilatkoztatta ki neki, hogy minden keresztyén felekezet megromlott, és elhajlott tőle, ezért kell neki az igazi keresztyén egyházat újra alapítani.

Burkoltan kimondják, hogy ha ezt nem tesszük, akkor azok, akik ezt teszik eretnekek, szeretetlenek, önelégültek, előítéletesek, gonosz szolgák, ők okozzák a szakadásokat és ők sebzik meg Krisztus testét, stb... És akiknek szükségük van kiengesztelődésre, megtérésre, mert nem igazi keresztyének. Ezzel nyomást gyakorolnak minden keresztyén

felekezetre, csoportosulásra, hogy bekapcsolódjanak az ökumenizmus programjába, különben ki lesznek átkozva. Ez nem más, mint a liberalizmusnak egy eszköze, hogy felkeltse az emberekben a büntudatot, hogy ezáltal minél könnyebben együttműködésre késztesse a másik felet. Furcsa, mert itt a hangsúly a párbeszédhez való bekapcsolódáson van a hangsúly, ahelyett, hogy ki mit hisz.

De amint mondtam, akik valóban keresztyének, és a felekezetének biblikus az alapja, akkor nem lesz kérdés, hogy testvér-e a másik ember, ha alapvetően bibliai, evangéliumi a gondolatvilága, mert ez felismerhető. Egyébként figyelemreméltó, hogy éppen a protestánsok kezdték el az ökumenizmust, hogy a keresztyén egységet őrizzék meg, és később került bele a képbe a római katolikus, illetve ortodox egyház.

Ne értsenek félre. Én is az ökumenikus egység híve vagyok, de azt is hiszem, hogy ennek van határa. Mert ha túl sokat fogadunk el más szellemi áramlatok gondolataiból, egyre lejjebb szállítjuk az igazságfeltételeinket, és már csak az Apostoli Hitvallást valljuk közösnek, ahol igazán nem is mondunk ki semmit az üdvösségről. És ha túl sok más közösséget fogadunk el (és az Ökumenikus Charta értelmében nyitottnak kell lenni pl. az iszlám felé), akkor átcsaphatunk szinkretizmussá. És ebben nem értek egyet az Ökumenikus Chártával, például, mert adottnak tekinti a katolicizmus és a protestantizmus közti egységet, holott rengeteg fontos kérdésben nem értünk egyet (purgatórium, a miserend, halottakhoz való imádság, Mária és a szentek, képek, tárgyak tisztelete, a két eltérő Biblia, az üdvösségről szóló eltérő vélemények...)

Következetes-e a római katolikus egyház ebben? Vizsgáljuk meg a keresztyénség egy kisebb, kevésbé ismert csoportját, és a katolikus egyháznak a feléjük kinyilvánított viszonyát, ők a tudományos teremtéskutatók, akik jelen vannak manapság főleg az USA-ban és Ausztráliában, de még Európában is, Dél Afrikában, egy pár ázsiai országban is, és akik a szó szerinti hat napos teremtéstörténetet fogadják el, és akik szinte kizárólag protestánsok. A katolikus egyház azonban II. János Pál pápa és több pápa révén az evolúció elméletet (ami mellesleg a kommunizmus egyik alapeszméje, ami ellen a nemrég elhunyt pápa erősen harcolt) elfogadták. A katolikus hívők –néhány tisztesseges kivételtől eltekintve- mondhatóan több mint 99%-a ennek révén az evolúció elméletet elfogadják, mondván elég egyszerűen, hogy ha a pápa kijelentette, hogy elfogadható, akkor én is nyugodtan elfogadhatom. Mégis, 1997-ben mit nyilatkozott a tudományos teremtéstanról II. János Pál pápa?

“Az evolúciót elfogadó pápai dokumentum közvetve harcot hirdet az erősödőben lévő, főleg az Egyesült Államokban terjedő,... néhány protestáns szekta... ellen. Ennek szószólói a Biblia betű szerinti értelmezését zászlajukra tűzve szembe akarják állítani az egyházat a haladással.”⁴

Ezzel kapcsolatban többféle gyakorlati tapasztalatom is van. Egyébként normális katolikus ismerőseim kiröhögtek amikor megtudták, hogy én aktívan művelem a tudományos teremtéstant. Az USA-ban is előfordult már, hogy egy katolikus egyetemen tartottak teremtéstani konferenciát, de azzal a feltétellel, hogy kiírják az egyetem kampuszán, hogy az egyetem a kampusz területét átadja a teremtéstani konferencia

számára, de semmiképpen nem vallja azt, ami ott elhangzik. A tudományos teremtéstani támadó könyvek is születtek katolikus szerzők tollaiból^{5,6}.

Mit írt az Ökumenikus Charta a másfajta hitekről és gondolkodásokról?

“Ezért elkötelezzük magunkat arra, hogy

-> egymásért és a Krisztus-követők egységéért könyörgünk;

➔ más egyházak lelki életének különféle formáit és istentiszteleteiket megismerjük és megtanuljuk becsülni őket;”

Ebbe azonban nyugodtan beleférhet a tudományos teremtéstani tisztelete, mint protestáns irányzatnak a tisztelete.

A kérdés immáron már nyilvánvaló: ha a római katolikus egyház már azt vallja, hogy békét, elfogadást, szeretetet tanúsít a protestánsok iránt, hogy látezik az, hogy a tudományos teremtéstani képviselői ellen “harcot indít”? És ha már a protestánsok egyik csoportja ellen indít támadást, mit tesz majd a többivel? És a többiek hogyan reagálnak a testvéreik megtámadására?

Ez lenne az ökumenikus szeretet?

Referenciák

1. <http://www.catholic.net/RCC/Periodicals/Faith/0910-96/article2.html>
2. Szabolcs Nagypál, Is Ecumenism all about Grey? Mozaik. 2003/2.
3. http://www.geocities.com/cs_matyi/udvajandeka.pdf
4. Népszabadság 1996., október 25.-ei száma
5. Kókay József - Magyar Imre: Elmosta-e az evolúciót az özönvíz? A neokreacionista csapda. - Christianus O. M. C., Budapest - Bécs, 1995.
6. Sipos Imre: A véletlen és a gondviselés alternatívája az evolúcióban a mai természettudomány és a teológiai reflexió fényében